

Pinkie Pie

drenkeling van de MSC Zoe

Vertelling van een nagebeurtenis

De container TLLU 4084114 met daarin tienduizenden figuurtjes, bekend van de tekenfilmserie My Little Pony, raakt in de nacht van 1 op 2 januari 2019 los van het reusachtige, varende zeemonster de MSC Zoe en kantelt zijwaarts in het water. De meeste Little Ponies blijven achter in het stalen gevaarte, dat langzaam wegzakt naar de bodem van de Noordzee. Enkele honderden raken door een smalle opening te water. Een sterke stroming neemt ze mee, richting de Waddeneilanden. Nadat ze aan land zijn gekomen, gaan ze naar opvangcentrum De Prairie op Terschelling, waar ze goed van pas komen bij een geldinzamelingsactie voor de milieuorganisatie *By the Ocean we Unite*. Zo niet Pinkie Pie. Zij ligt wekenlang in coma op het strand van Ameland.

Voor Pinkie Pie begint op 12 februari 2019 een bijzondere nagebeurtenis. Op die dag maakt Inness – man van het eiland - een foto van haar in de buurt van paal 20, nabij Het Oerd. Hij neemt haar mee in een grote rugzak, vol met strandvondsten. Thuis spoelt hij haar schoon. Hij zet haar in de woonkamer, naast de televisie. Daar ontwaakt Pinkie Pie langzaam uit een diepe slaap. Ze kijkt om zich heen en ziet touwen, schelpen, visgraten, schedels van zeehonden. Lange tijd blijft ze roerloos staan. Ze weet wat ze achter zich heeft gelaten en wacht af. Ze vertrouwt op haar uitzonderlijke gave, haar *Pinkie Sense*.

Ruim tweeëntwintig maanden na de ramp.

Pinkie Pie vangt signalen op. Het lampje in de hoorn op haar voorhoofd knippert, dan weer rood, dan weer blauw.

Inness haalt haar weg bij het modem, om te voorkomen dat ze telkens hetzelfde riedeltje afdraait. Net als gisteren en de dagen daarvoor. Al sinds een paar weken stoot ze zachte, waterige klanken uit, afgewisseld met verrassend verstaanbare woorden:

*vleugelslakken, kiezelwieren,
zandzagers, tepelhoorns,
wenteltrapjes, kwallen,
scheepswrakken....*

Het lijken hem verwijzingen naar haar kortstondig verblijf op de bodem van de Noordzee, de tijd dat ze even één was met het leven in de groene onderwaterwereld.

Nu wordt Pinkie Pie onrustig.

Haar benen beginnen te bewegen.

Wat wil ze? Wil ze terug naar het strand?

Kort nadat hij haar heeft weggehaald bij het modem vallen haar ogen van haar hoofd. Inness kijkt in een paar grote, gitzwarte gaten, waar zand uit komt. Pinkie Pie strekt haar nek en schudt met haar manen. Ze maakt aanstalten om te vertrekken.

Via de telecommunicatieapparatuur in de container, door een paar technisch begaafde Little Ponies in elkaar gezet, heeft Pinkie Pie van Twilight Sparkle en Spike gehoord wat haar te doen staat. Een knap staaltje werk, waarbij een akoestische RF-unit die met een sonarsignaal kleine trillingen in het wateroppervlak veroorzaakt, voor de cruciale verbinding zorgde tussen de onder- en de bovenwaterwereld. Een gevoelige radar op de vuurtoren van Ameland ving de signalen op en uiteindelijk was het aan haar *Pinkie sense* te danken dat ze de boodschap binnenkreeg.

‘‘Als we hierin slagen, dan moet de rest toch ook...’’, denkt Twilight Sparkle, als ze hoort dat de verbinding tot stand is gekomen. Ze vraagt aan Spike of hij zich nog het credo herinnert van de succesvolle bevrijding van het kasteel Crystal Empire: ‘‘Handling things on your own’’. ‘‘Wij komen hier op eigen kracht uit!’’, roept Twilight Sparkle zo hard door de container dat de echo wel drie keer rondgaat. Ze pept de Little Ponies op: ‘‘En dan zal Pinkie Pie ons naar de kust loodsen.’’

Twilight Sparkle brengt samen met Spike alles in gereedheid voor de komst van Pinkie Pie: zij móet erbij zijn als de tienduizenden Little Ponies zich losmaken uit de container en op weg gaan naar hun volgende bestemming. De container waarin de pony’s zich bevinden en die al aan één kant is opengebarsten, begint langzaam te kantelen, precies zoals Twilight Sparkle het zich had voorgesteld.

Op zijn laptop hoort hij een mail van AliExpress binnenkomen, de zoveelste. ‘‘Inness, bedankt voor jouw bestelling. We gaan zo spoedig mogelijk tot levering over.’’ Even later staat weer die bezorger met een neus vol zeepokken voor de deur. Inness krijgt een nieuw pakketje in zijn handen geduwd, met speelgoed uit de fabriek van Tai Nam Industrial, Dongguan, China. Dat gebeurt de laatste tijd vaker. Elke keer met een tussenpoze van zo’n drie weken. Inmiddels heeft hij een hele verzameling My Little Ponies. Paarse, witte, gele, en blauwe paardjes met een hoogte van 3-5cm. Op de verpakking staat: ‘‘Materiaal: PVC plastic. Gewicht: ongeveer 120 g/set. In bulk verzonden. Het is onvermijdelijk dat er wat krassen of kleine vlekken, die niet kunnen worden vermeden. Als je geest, neem het zorgvuldig.’’ *WTF*, Inness wil dat dit stopt en staat op het punt om het pakketje weg te gooien. Dan strijkt hij met zijn hand langs zijn wiergroene baard. Hij bedenkt zich.

Voordat Pinkie Pie de woning van Inness verlaat, vangt ze signalen op van een duikteam dat een grote schoonmaakactie in de zee ten noorden van de

Waddeneilanden voorbereidt. Ze schuift, zonder dat Inness het merkt, ietsje meer richting modem. De duikers hebben het over 824.370 kg MSC Zoe afval dat rondslingert in de zee. Verloren lading. Zonder eigenaar. De staat heeft geen opruimplicht. De zee is rechteloos. “Poah!”, laat Pinkie Pie zich ontvallen. Inness kijkt verschrikt op.

De volgende dag wordt Inness wakker met Iers mos tussen zijn tenen. Het moment is nabij dat hij Pinkie Pie zal terugbrengen naar waar hij haar heeft gevonden. Hij aarzelt niet, neemt haar in zijn handen en verlaat blootvoets zijn huis richting strand. Dicht bij de vloedlijn zet hij haar neer. Het water komt nog iets op, Pinkie Pie valt en bij de terugtrekkende beweging neemt de zee haar mee.

De wind komt uit het noordoosten. Ze zal gauw uit het zicht raken. Inness loopt weg, steekt zijn handen in zijn zakken vol platte slijkgapers, trekt een capuchon over zijn hoofd en maakt zich op voor een lange wandeling naar De Hon. Pinkie Pie is blind, maar getijstroken sleuren haar mee door zeegaten en langs zandbanken, waar ander zwerfgoed en drijfvuil haar gade slaat. Onder water wijken vleugelslakken, kiezelwieren en kwallen als ze langskomt. Op dertig meter diepte passeert ze scheepswrakken en wordt de bodem vol met zandzagers, tepelhoorns en wenteltrapjes omgewoeld. Ze voelt dat ze de goede kant op gaat. De goede kant op het goede moment.

Ook al is Pinkie Pie verdwenen, Inness weet zeker dat ze nog bestaat. Op dezelfde dag dat hij haar heeft achtergelaten op het strand, maakt AliExpress een einde aan de bezorging van nieuwe Little Ponies. Er komt nog één mail binnen met het verzoek om mee te doen aan een klanttevredenheidsonderzoek. Enkele dagen later leest hij op internet dat duizenden mensen in West-Europa niet bestelde pakketjes met Little Ponies hebben ontvangen. De zendingen gingen maar door, totdat het op hol geslagen productieproces in de Chinese fabriek plotseling tot stilstand kwam. Een raadsel, ook voor Inness. Die ene zin - “Als je geest, neem het zorgvuldig” – spookt nog steeds door zijn hoofd. Hij krabt zich achter zijn oren, die inmiddels vol zitten met eitjes van de dwerginktvis.

Het is 10 november, een stille avond op het strand van Ameland. Geen wind, geen branding, de zee spiegelglad. Maar als de zon onder is, begint het water te rimpelen. In een paar uur tijd vormen zich dertig kilometer uit de kust hoge golven. Inness slaapt die nacht onrustig. Terwijl gigantische watermassa's zich naar het eiland verplaatsen, verandert hij definitief in een mens van de zee. Op zijn borst groeit gewispons, zijn oksels vullen zich met rode paardenanemonen. De volgende ochtend om 5.00 uur spoelen er bij extreem hoog water 47.800

Little Ponies aan in de duinen van Ameland. Ingeklemd tussen Twilight Sparkle en Spike is ook Pinkie Pie aan land gekomen.

De zeemens treft die dag meerdere eilanders op zo'n halve kilometer afstand van wat eens de kustlijn was. Iedereen kijkt verslagen naar een woeste zee, de stuk geslagen duinen. Jarenlange inspanningen om via zandsuppletie de kust te versterken, zijn weggespoeld. Niemand kijkt nog naar de ander, ook de zeemens tuurt in de verte, naar de horizon, terwijl zijn gedachten naar de groene onderwaterwereld gaan. Het dringt nog niet tot hem door dat bijna alle eilanders zeemens in wording zijn: de één draagt een grote, blauw gezoomde Cassiopeia kwal op zijn hoofd, de ander heeft een rug vol met zeesterren. De zeemens volgt het spoor van de aangespoelde pony's en loopt door de duinen in oostelijke richting.

De zee is met brede armen het eiland binnen gedrongen. Diepe gaten hebben zich gevuld met het zoute water. Bij een van die gaten ligt Pinkie Pie. Ze ontwaakt een dag en een nacht na de landing in de hand van de zeemens. Ze voelt zijn warme vingers om zich heen. Ook al lijkt ze veilig, ze schopt onrustig met haar benen. Een volgende nagebeurtenis is alweer in aantocht. De zee heeft nog grootsere plannen, weet Pinkie Pie. Er moet nu snel gehandeld worden.